

[Ole Espersen.]

let har mulighed for at gennemgå de titusinder af dokumenter, der hvert år passerer igennem tinglysningskontorerne, for at se, om der skulle være en eller anden ugyldighedsgrund til stede? Det er jo ikke noget, man sådan uden videre kan se på selve aftalen, det kræver ofte et dyberegående kendskab til omstændighederne bag aftalen, et kendskab, som de travle tinglysningsdommere og deres personale meget sjældent, føler jeg mig ret overbevist om, vil have mulighed for at erhverve. Men også dér er intentionerne rigtige, og kan der være noget godt og effektivt i det, er det klart forbedringer af lovgivningen, og vi kan tilslutte os dem.

Det gælder også de ændringer, der foreslås i konkursloven, i retsplejeloven og i loven om tvangsakkord.

Herefter skal jeg komme med nogle kommentarer til den foreslåede ændring af straffeloven, som vi i socialdemokratiet anser for at være det væsentligste i denne sag. Det er i og for sig mærkeligt, at straffeloven overhovedet ikke, hvor det drejer sig om berigelsesforbrydelser og formuekrænkelser, er ændret, siden vi fik denne lov, nemlig i 1931. Det øvrige samfund har gennemgået ganske voldsomme ændringer. Det øvrige samfund har været vidne til, at der er etableret solidaritet mellem samfundets forskellige grupper, mellem samfundssystemet og den enkelte borger, men hvor det drejer sig om straffeloven og økonomien i straffeloven, er det, ligesom det har stået noget i stampe. Jeg tror, vi er kommet dertil, at det, vi har fået gennemført af reguleringer i øvrigt i samfundet, også må få en vis afsmitning på forholdet mellem enkeltpersoner, således at det meget frie spil, som i dag er tilladt dér, må undergives rimelige begrænsninger. Jeg tror, vi har tænkt alt for traditionelt, og jeg håber ikke, vi fortsætter med det.

Jeg lagde mærke til, at justitsministeren, fru Nathalie Lind, i en udtalelse under redegørelsesdebatten i foråret 1973 bl. a. sagde: vi må ikke i den grad stivne i juridisk tankegang, at vi ikke er parate til at lovgive ud fra den viden, vi har om, hvad der faktisk går for sig i samfundet i dag. Jeg mener, det er en helt korrekt tankegang, og jeg mener, det er den, vi skal lade præge os i dag.

Vi havde egentlig ventet, at justitsministeren ville komme med et forslag til en generel bestemmelse i straffelovgivningen. Vi havde ventet det på baggrund af den holdning, justitsministeren som medlem af oppositionen i 1973 havde til denne problematik. Justitsministeren kom dengang med klare udtalelser i retning af, at en generel bestemmelse var nødvendig. Men det foreslås ikke. Der foreslås udvidelser af ågerparagraffen, der foreslås ændringer i bedrageribestemmelserne, udvidelser og ændringer, som hver for sig er udmærkede, og som socialdemokratiet kan tilslutte sig. Vi tror ikke, man skal være så bange for nydannelser, nydannelser, der virkelig er nye. Vi tror, det er risikabelt blot at ændre ved de bestemmelser, man har i forvejen, fordi den praksis i forbindelse med disse bestemmelser, som har været meget restriktiv, meget nemt vil kunne fortsætte, hvis man ikke får helt nye bestemmelser.

Vi ved alle sammen, at det er nogle meget ubehagelige handlinger, det drejer sig om at ramme her. Det er opkøb af ældre, umoderniserede ejendomme, som man derefter prioriterer til skorstenen. Man træder lejernes rettigheder under fode, man træder ofte den forrige ejers rettigheder under fode for at få størst mulig profit. Det drejer sig om slagting af aktieselskaber. Det drejer sig om særlige former for finansieringsvirksomhed, som vi alle sammen kender, finansieringsvirksomhed, som simpelt hen bygger på, at låntageren skal ødelægges i bund og grund, for at långiver kan få størst mulig profit. Og det drejer sig om andre handlinger, jeg ikke skal komme ind på her. Alle sammen handlinger, som er udtryk for et ret lavt kulturelt stade, kan man godt sige. Jeg mener i og for sig, at et samfund som det, vi har, ikke kan tillade sig at tolerere den slags handlingsmønstre, således som det hidtil er sket, og hvis vi ikke vil tillade det, så er vi efter socialdemokratiets mening nødt til at gå videre, end regeringen vil gøre det, vi er nødt til at have en generel straffebestemmelse.

Naturligvis lægger jeg også en hel del vægt på, at den person, der formentlig har det største kendskab til de handlinger, der er tale om, statsadvokat Grell, ikke finder, at justitsministerens forslag er tilstrækkelige.

Straffelovrådet foreslår en udformning af